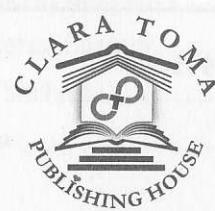

Lise BOURBEAU

Puterea revelării secretelor

CARINA

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi fotocopierea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CLARA TOMA PUBLISHING HOUSE București
www.ctpublishinghouse.simplesite.com
e-mail: claratomapublishing@gmail.com

Copertă și tehnoredactare: Magda Căpraru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**BOURBEAU, LISE****Puterea revelării secretelor : Carina / Lise Bourbeau. -**

București : Clara Toma Publishing House, 2020

ISBN 978-606-94995-8-0

159.9

ISBN Epub: 978-606-94995-5-9

Cuprins

Mulțumiri	4
Notă cititorului.....	5
Prolog	6
Capitolul 1 Moștenirea	8
Capitolul 2 Copilăria Carinei.....	27
Capitolul 3 Insulele Cayman	41
Capitolul 4 Aventura.....	55
Capitolul 5 Tentăția.....	69
Capitolul 6 Adolescența Carinei	85
Capitolul 7 Întoarcerea în Quebec.....	98
Capitolul 8 Secretele Carinei.....	112
Capitolul 9 Descoperirea tatălui.....	129
Capitolul 10 Revolta gemenilor.....	142
Capitolul 11 Homosexualitatea lui Paul.....	154
Capitolul 12 Recidiva lui Benani	174
Capitolul 13 Reconcilierea cu Mona.....	188
Capitolul 14 O altă separare	202
Capitolul 15 Complexul Rezidențial Labonté	211
Capitolul 16 Întoarcerea lui Jean-Luc	221
Capitolul 17 Nedreptăți	233
Capitolul 18 Noi întâlniri	243
Capitolul 19 Un alt secret dezvăluit.....	255
Capitolul 20 Deschiderea Carinei.....	262
Capitolul 21 Pace cu bărbații.....	272
Capitolul 22 Fericirea	278

„Ce fericire să mergem împreună în acest voiaj!”, exclamă bunica Isabelle, entuziastă. „E primul meu zbor; sper că n-o să mă apuce frica. Sunteți siguri că nu avem teroriști în Canada?”, ne interoghează ea. Izbucnim cu toții în râs și o liniștim cât de bine putem.

Totuși, sunt total de acord cu ea: e o aventură frumoasă pe care ne pregătim să o trăim împreună. Îi privesc pe membrii familiei mele și simt cât de mult îi iubesc pe fiecare dintre ei: bunica Isabelle, tata, mama, precum și unchiul Gary cu partenerul lui. Împreună mergem să o vizităm pe bunica Mona, pe mătușa Carina și cei doi copii ai săi, în Vancouver. Tocmai am ajuns la aeroportul Montréal-Trudeau și ne îndreptăm spre ghișeul liniei ariene Air Canada.

Ca de obicei, bunica Isabelle este îmbrăcată fistichiu. Cred că n-aș putea să mi-o închipui altfel. Pantalonii săi roz sunt prea strâmti pentru o femeie de vîrstă ei și mai ales de corpulență ei. În plus, i-a complimentat cu o bluză în culorile mov, roz și verde. Îl-am explicat cu toții, în van, că va trebui să ne deplasăm mult în interiorul aeroporturilor și că ar fi mai bine să poarte haine confortabile. De fapt, nici nu cred că știe ce înseamnă „haine confortabile”. *Mi-e teamă că nu se va simți prea confortabil în timpul celor șase ore de zbor.* Pe umăr poartă o geantă mov, enormă în care și-a pus pantofii cu toc înalt pe care și-a promis că o să-i încalțe de îndată ce va ajunge în Vancouver. Nimici nu a îndrăznit să o întrebe ce mai conține geanta ei care pare a fi extrem de grea.

Tata și mama, ținându-se de mâna, poartă fiecare câte un ansamblu frumos din denim, nou nou - pantaloni și jachetă - cu excepția că al mamei are aplicate câteva înflorituri foarte feminine. *Sunt atât de frumoși. Arată ca doi tineri îndrăgostiți. E adevărat că nu au trecut decât opt luni de când s-au împăcat.*

De partea lor, unchiul Gary și partenerul său Julio au alura unor adevărați gentlemeni. Îl-am spus întotdeauna lui Gary, „unchiule”,

însă în realitate este fratele lui Mamou (poreclă cu care îmi place să o numesc pe bunica Mona), adică unchiul tatălui meu. De când locuiește cu Julio, Gary s-a transformat complet: Julio l-a învățat să se îmbrace cu eleganță și să aibă maniere plăcute. Cred, totuși, că principalul motiv al acestei schimbări este faptul că și-a acceptat homosexualitatea.

Îi privesc în tăcere, unul după altul, și fericirea mă copleșește. Îi iubesc atât de mult încât am impresia că inima îmi va exploda de bucurie. De abia aştept să văd cum se vor derula evenimentele, odată ajunși la Mamou. E fericită că le-am făcut tuturor cadou această călătorie. Mătușa Carina, însă, mă îngrijorează. Oare în ce fel ne va întâmpina? E atât de imprevizibilă și plină de prejudecăți în privința unchiului Gary și a bunicii Isabelle. Nu le-am dezvăluit, încă, niciunuia dintre ei că vor zbura la prima clasă; vor fi uimiți! Si pentru mine va fi o premieră, să-mi pot permite un asemenea lux. Ce bucurie, să poți oferi momente de fericire celor pe care îi iubești! Le-am făcut acest cadou mai mult pentru mine, admit, pentru plăcerea de a la vedea uimirea la îmbarcare. Dacă mă gândesc bine, în câteva zile voi fi milionar; e incredibil!

De fapt, voi moșteni în curând banii bunicului meu Arissiel. Bani pe care nu el mi i-a lăsat, ci Mamou mi-i dăruiește. Ea s-a găsit în fața unei averi de peste trei milioane de dolari, atunci când acesta a murit brusc, la vîrstă de cincizeci și cinci de ani; nimici nu știa că era atât de bogat. Cum bunicul nu lăsase niciun testament, ea a decis să împartă o jumătate din sumă între tata și mătușa Carina, cei doi copii ai lor. Tata era în acea epocă într-o asemenea stare reactivă împotriva tatălui său, încât a refuzat moștenirea; a refuzat să meargă pe urmele părintelui său de teamă să nu devină și el la fel de atașat de bani și bunuri materiale ca acesta.

După aceea, totuși, el a revenit asupra deciziei sale: a luat jumătate din sumă și mi-a lăsat-o mie pe cealaltă, să o primesc la împlinirea a optsprezece ani. Nu știi cât reprezintă exact, însă va fi cu siguranță peste un milion de dolari, inclusiv și dobânzile.

Acesta este motivul voiajului: Mamou a organizat o mare petrecere pentru a sărbători majoratul meu și primirea moștenirii. Ar fi trebuit să plec singur la începutul lui iulie, iar părintii mei aveau

în plan să mi se alăture mai târziu, însă mi-a venit ideea să-mi întârzi plecarea cu trei săptămâni și să ofer întregii familii acest voiaj. Măcar atât puteam face, fiind atât de bogat pe cât sunt. Să cumpăr biletele a fost ușor, am avut norocul chior, după cum mi-a mărturisit agentul de turism, că o familie și-a anulat plecarea. În mod normal, este foarte dificil să găsești locuri în ultimul minut, în plin sezon al vacanțelor. Chiar mai mult, am plătit prețul de business class pentru locurile de la clasa I S-ar zice că periplul era deja planificat de către Univers...

...Am avut norocul să găsesc un agent de voiaj care m-a ajutat cu adevărat să organizez totul. Mai întâi vom petrece o săptămână la Mamou, apoi vom profita de a doua săptămână pentru a vizita Columbia-Britanică. Am planificat și o vizită la lacul Louise et de Banff în Alberta. *Am plătit pentru acest voiaj, adevărat, însă, oare am făcut-o din teama de a nu fi considerat un egoist, un om lipsit de inimă?* Am învățat să fiu mai conștient de motivația acțiunilor, cuvintelor și gândurilor mele, pentru a ști dacă sunt condus de frică sau de iubire; îmi place cu adevărat să îmi pun întrebări despre motivele acțiunilor mele iar acest lucru a devenit un fel de reflex. *Nu, nu m-a motivat echipa. Aveam cu adevărat dorința să-mi sărbătoresc aniversarea la Mamou, împreună cu toată familia. Am făcut acest gest pentru mine, adică, din iubire pentru mine însumi.* Chiar dacă nu aș fi ales voiajul la clasa I, membrii familiei mele ar fi fost la fel de recunoscători. Le ofer acest lux din bucuria de a-i vedea trăind această experiență. *WOW!, ce voiaj frumos ne așteaptă!*

Am ajuns la ghișeul Air-Canada. O agentă ne verifică biletele pe care i le întind și ne dirijează spre ghișeul de la clasa I. Mama și ceilalți încă nu-și dau seama ce se întâmplă; sunt bucuroși că formalitățile vor lua mai puțin timp. Mama spune:

- E ziua noastră norocoasă, nu-i aşa, Ari? Angajații Air-Canada ne-au îndreptat spre un ghișeu liber. Voiagul nostru începe bine.

Mă abțin să nu izbucnesc în râs. Sunt cu toții atât de entuziaști și agitați încât nu remarcă pancarta „Clasa I” care se vede atât de clar în spatele agenției. Aceasta din urmă, zâmbește auzind cuvintele mamei. Îi șoptesc că le-am făcut un cadou tuturor. Îmi indică pe unde trebuie să o luăm spre salonul privat al Air-Canada,

unde vom aștepta până la momentul îmbarcării. Odată bagajele înregistrate, toată lumea mă urmează și încep să privească atenții jur.

- Ia te uită!, ăsta nu-i aeroportul pe care îl cunosc, exclamă unchiul meu. E drept că n-am mai pus piciorul aici de mult timp. Am zburat cu avionul doar o singură dată, acum treizeci de ani, când am mers în Florida. Pe timpul ăla lucram la compania Coca-Cola și un grup de angajați a organizat o săptămână de vacanță acolo. Eram atât de încântat! Îmi amintesc totul de parcă ar s-ar fi întâmplat ieri. Mulțumesc, mulțumesc, Ari, că mă faci să retrăiesc o bucurie ca cea de atunci.

- Ai perfectă dreptate, unchiule Gary, dimensiunile aeroportului aproape că s-au triplat în ultimii treizeci de ani. Lărgirea cea mai considerabilă s-a petrecut după închiderea aeroportului Mirabel. E din ce în ce mai impresionant. Si încă nu s-a terminat: se muncește în continuare. Imaginează-ți că aşa funcționează progresul: totul se schimbă. La fel se întâmplă și în viețile noastre, nu?

Se instalează un moment prețios de tăcere. Ah!, ce priviri calde au toți! Magnificele experiențe de iubire trăite în decursul anului trecut le revin în memorie. Constată cât de mult li s-au ameliorat viațile și apreciază asta.

Ajungem la salonul privat al Air-Canada. Îi înmânez stewardesei permisele de trecere, invitații mei sunt vizibil surprinși. Eu sunt mai puțin surprins, pentru că agentul mi-a explicat cum funcționează accesul în salonul privat. Ne așezăm în niște fotolii frumoase.

- Ia zi, mă interoghează tata, pentru care fapt merităm onoarea unui astfel de tratament? De ce avem dreptul la un salon privat?

Mărturisesc în final, nereușind să mă mai abțin.

- Pentru că vom călători la CLASA II! E minunat, nu? Am vrut să vă fac o surpriză!

- Serios!, întreabă mama. Dar prețul e de trei ori mai mare decât la clasa economică, nu? Nu ți se pare că exagerezi? Vei moșteni bani, adevărat, însă asta nu înseamnă că trebuie să-i cheltui pe toți dintr-odată. Trebuie să înveți să economisești, dacă nu, te vei trezi rapid fără o lețcaie.

- Ah, mamă! Îmi dai întotdeauna sfaturi bune! Îți mulțumesc, însă mi-a făcut foarte multă plăcere să planific acest voiaj, aşa că vă cer tuturor să profitați la maxim și să uitați cine plătește. Ceea ce contează pentru mine este bucuria de a fi cu voi. În viață, culegem întotdeauna ceea ce semănăm, aşa că dacă vă fac cadou un voiaj frumos, este pentru că l-ați meritat și aveți dreptul la el. Și vă previn, veți avea parte și de alte surprize; aşa că mai bine încercați să vă bucurați de ele.

- Ari, fiul meu, cât de înțelept ești, comentează tata. Îți voi urma sfatul. E un pic ciudat să mergi într-un voiaj pe care fiul tău de opt și patru ani îți-l oferă, însă voi profita de el cu toată bucuria. Viața e plină de surprize, nu-i aşa, Diane? Și, bineînțeles, unele sunt mai ușor de acceptat decât altele, cum e de exemplu acest periplu!

Mama și ceilalți izbucnesc în râs și îmi promit că vor uita de prețul acestui voiaj.

- Mulțumesc, îmi faceți o mare bucurie. Să începem prin a onora tot ceea ce are să ne ofere Air-Canada. Cine dorește șampanie?

După ce am petrecut o oră minunată, în care ne-am răsfățat, a venit momentul îmbarcării. *WOW! Ce servicii! Nimic nu lasă de dorit, nici aici. Din nou mă abțin să nu râd, văzând cum bunica Isabelle merge cu capul sus și mijlocul arcuit, ce face ca cele două comori ale sale să iasă în față (modul în care ea își denumește sânii). Voiajul nici nu a început încă și ea deja își imaginează ce va povesti membrilor grupului ei parohial cu care se întâlnește în fiecare săptămână...*

...Odată aflați în avion, e rândul meu să fiu surprins: scaunele se transformă în paturi, dispunem fiecare de căști, cuverturi și de un mic ecran pentru a viziona filme la alegere, atunci când dorim. Nici nu am reușit încă să aflăm utilitatea tuturor butoanelor din jurul nostru, că o stewardesă ne toarnă șampanie și ne întinde meniul care ne oferă mai multe feluri de mâncare, la alegere.

Nu sunt decât zece scaune la clasa I. Celalți pasageri se privesc zâmbind. Exclamațiile noastre se aud până la clasa business, sunt sigur. Stewardesa se apăDACĂ și îmi șoptește la ureche:

- Este plăcut să avem un grup ca al dumneavoastră. În general, avem parte doar de oameni de afaceri sau de persoane bogate ce s-au obișnuit cu ceea ce li se oferă, pe scurt, nu mai remarcă mici detalii care fac serviciile oferite aici să fie superioare celor oferite celorlalți pasageri. Voiajul va fi plăcut!

Încep să urmăresc un film, însă sunt incapabil să mă concentrez. Sunt prea fericit; am capul plin de imagini. Întrerup filmul, îmi înclin scaunul până ajung aproape la orizontală și las imaginile din capul meu să se desfășoare.

Gândurile încep să mi se agite. Mă revăd mort, pe când eram Arissiel, întins pe trotuar și simt cât de greu mi-a fost să-mi accept decesul. Îmi amintesc întâlnirea cu Mishaël din lumea sufletului, îndoileile și neîncrederea în el, precum și starea mea de bine când eram alături de el; înțelegerea pe care am încheiat-o cu el pentru următoarea mea viață; promisiunea pe care i-am făcut-o, de a-i urma învățăturile și de a-i ajuta pe ceilalți să trăiască în iubirea adevărată, pentru care în schimb mi-a făcut promisiunea de a mă ajuta să evoluez mai rapid. *Oare voi ajunge să regret promisiunea pe care am făcut-o? Motivul pentru care fac parte dintre sufletele pe care le-a ales să ia parte la această evoluție mai rapidă îmi este încă vag. Ce implică toate acestea în viitorul meu? Ei hai, fii fericit! Până în prezent nimic nu a fost ușor, și totuși sunt privilegiat.*

Prețuiesc mai ales amintirea schimbărilor și evenimentelor pe care le-am trăit împreună cu tata (pe care acum îl numesc Ben, la cererea lui). Încă nu știe că am fost tatăl lui în viața mea precedentă, însă are o bănuială. Am fost extrem de supărat pe el pentru că a aderat la o sectă și pentru că a risipit atât de mulți bani. În plus, după ce Guru sectei a plecat cu toți banii adeptilor, nu și-a mai revenit din soc și a devenit alcoolic... Dar ce împăcare frumoasă am trăit împreună! Acum este un om schimbat, un om fericit.

S-a împăcat și cu mama care îl părăsise din cauza incapacității sale de a-și lua viața în propriile mâini; îl iubea atât de mult încât nu putea asista la cum se distrug singur. Ea a reîntinerit și a slăbit mult de când au început să trăiască din nou împreună. Tata își iubește munca; pictează mari tablouri murale în locuințe private, pentru birouri particulare și firme. Mama continuă munca de

avocat și se ocupă mai ales de femei care au dificultăți în viața lor de cuplu. Se străduiește să le ajute să se separe de partenerii lor, mai degrabă în iubire decât întreținând scandaluri și dispute.

Sunt mândru de el. Și de mine însuși, pentru că, recunosc, eu am fost instrumentul acestor reconciliieri. Faptul că am reușit să trec la acțiune, renunțând la orgoliul meu față de tata, și să mă împac cu el, mi-a produs o stare de fericire considerabilă. Cel mai mare privilegiu al meu a fost să am un ghid care mi-a insuflat dorința de a trece la acțiune; cărtile pe care le-am citit la atelierele la care am participat mi-au procurat modalitățile concrete prin care mi-am atins obiectivele. În acest fel mi-am ținut promisiunea făcută lui Mishaël: aceea de a-i ajuta pe oameni să se împace unii cu alții și să se iubească pe ei însiși. Oare voi mai avea atât de mult succes cu tata și mama și pe viitor? Pe cine aș mai putea ajuta în acest mod? Îmi deschid ochii și privirea mi se fixează asupra părintilor mei care râd de ceva în legătură cu bunica Isabelle... Oh!, ce lumină frumoasă au în jurul capetelor atunci când se apelacă unul spre celălalt, în felul în care o fac. Radiază amândoi!

Bunica Isabelle a făcut și ea parte din acest val de reconciliieri. Tata nu mai acceptă ca ea să vină la noi în casă. Acum el îi spune pe numele mic, o tachinează și o consideră amuzantă, chiar și atunci când poartă hainele ei ciudate; a încetat să o mai critice. Mama la rândul său se simte mai bine în prezența ei, însă am impresia că există ceva profund între ele, ceva ce încă nu și-a găsit rezolvarea. Îmi imaginez că, totuși, undeva, cândva lucrurile se vor aranja.

În final îl privesc pe unchiul meu Gary și îmi amintesc de perioada în care era internat în spital, într-o stare foarte gravă. Ce schimb plăcut de sentimente am avut atunci împreună. Apoi, tata a mers din proprie inițiativă să se împace cu el: avea o mulțime de prejudecăți împotriva homosexualității acestuia. E o diferență ca între zi și noapte între ce relație aveau înainte și cum sunt acum.

Mulțumită momentelor bune trăite anul trecut, putem acum să plecăm împreună, într-o atmosferă de sărbătoare. Mishaël, dacă viața mea va continua așa, nu voi regreta promisiunea pe care ti-am făcut-o, să ajut oamenii să se reconcilieze și să se iubească. În schimb, mă tem că celălalt angajament pe care mi l-am luat va fi mai dificil de respectat.

Am fost atât de ocupat să organizez voiajul la Vancouver, încât nu am mai avut timp să-mi revin. Am avut un vis cu câteva săptămâni în urmă, în care Mishaël îmi amintea de promisiunea sa de a-mi dezvălu un secret la împlinirea a opt-sprezece ani; el evoca, de asemenea, promisiunea mea de a ajuta cel puțin o persoană pe an să se întoarcă înspre lumină și iubire. Mă aviza că bogăția va suscita în jurul meu gelozie și invidie și că va trebui să mă pregătesc; că va trebui să învăț să mă detașez de bani (în postura de Arissiel am fost extrem de atașat de ei; și acesta este motivul pentru care sunt atât de bogat în această viață).

În final, Mishaël mi-a cerut să îmi iau un nou angajament, destinat să îmi amintească mereu de prima mea promisiune. Voia să renunț la ceva precis determinat, iar eu am ales să mă abțin de la relațiile sexuale. Am promis, *așadar*, să *trăiesc în castitate* pentru tot restul vieții mele. De altfel, nu știu de ce am făcut acest jurământ și nu știu dacă voi fi capabil să îl respect. Însă, așa pe moment, mi s-a părut a fi o idee bună.

Mi-a mai dezvăluit că documentul protejat din calculatorul lui Arissiel are legătură cu un cont bancar din insulele Cayman, unde a depus mai multe milioane de dolari. Mi-a dat parola cu condiția de a promite că nu voi utiliza acei bani decât pentru a-i ajuta pe alții, că nu îi voi folosi niciodată în interesul meu personal. În plus, trebuie să păstrezi secretul existenței acestor bani până la sfârșitul vieții mele.

Dar ce surpriză! După ce m-am trezit, îmi aminteam totul. Am deschis în viteză vechiul calculator al lui Arissiel. Suma care mi-a apărut pe ecran m-a lăsat cu gura căscată: la data de 15 decembrie 1985, erau în cont mai mult de CINCI MILIOANE DE DOLARI! Astăzi, cu dobânzile acumulate, sunt mai mult de DOUĂZECI DE MILIOANE! Este o sumă enormă! Mă întreb ce reacție ar avea membrii familiei mele dacă ar fi la curent cu asta! E un secret pe care nu l-aș putea dezvălu nimănui. Oare cum o să mă descurc cu toate aceste promisiuni și secrete? Cel mai rău este că Mishaël a refuzat să-mi spună ce mi se va întâmpla dacă îmi voi încălca angajamentele. Mi-a menționat doar faptul că voi culege ce voi semăna...

Mama îmi întrerupe șirul gândurilor:

- Ce serios ești, dragul meu Ari! Te observ de foarte puțin timp și am putut citi pe fața ta o mulțime de expresii. Acum o clipă zâmbеai, iar în acest moment ai căptăat un aer foarte grav. Respect pentru români și cărți
Te îngrijorează ceva?

- Nu, mamă, totul e bine. Ai dreptate, mă gândeam la o mulțime de lucruri, însă acum am terminat, m-am întors pe Pământ. Ah!, iată-o pe stewardesă care ne aduce masa. Miroase excelent!

În timp ce cele două stewardese aşează servete pe mesele noastre. Gary și Julio râd zgomotos: șampania și-a făcut efectul. Ne-a fost oferită în mai multe rânduri și nu mi-am dat seama că cei doi au profitat din plin. La urma urmei, de ce nu? Vor să se bucure de tot ce li se oferă și nu au ocazia în fiecare zi să bea șampanie la discreție.

Așezat alături de mine, Ben mă privește zâmbind: se gândește la același lucru ca și mine. Apoi, cu un mic semn din cap, mi-o arată pe bunica Isabelle, extrem de ocupată să-i povestească stewardesei care se ocupă de ea despre voiajul nostru. Îi dezvăluie acesteia chiar și faptul că eu am plătit totul fiindcă că voi deveni milionar în câteva zile. Stewardesa îmi face cu ochiul. Arată bine în costumul ei bleu bine croit și eșarfă bleu, roșu și alb. Cu siguranță are în jur de cincizeci de ani, însă, cu silueta ei fină, arată cu mult mai Tânără. Pe un scaun aflat mai în față, un bărbat ce călătoresc singur se pare că are nevoie foarte des de serviciile ei, cred că o găsește pe gustul său.

Exclamațiile încep din nou în momentul în care suntem serviți. Gary și Julio sunt impresionați de tacâmurile, solnițele de sare și piper, din argint. Ni se oferă, de asemenea, mai multe feluri de vin și șampanie pentru a acompania felurile de mâncare, precum și trei sortimente de pâine (care în plus sunt calde!) Suntem uimiți în fața acestei abundențe de feluri de mâncare, de rafinamentul farfurilor și de felul în care suntem serviți.

După masă, decid să vizionez o comedie. Dar după un timp îmi dau seama că mă privesc cu toții, cu zâmbetul pe buze.

Îmi dau căstile jos și îi întreb:

- Ce se întâmplă? Ce aveți de mă priviți așa?

Ben se grăbește să îmi răspundă:

- Dacă te-ai putea auzi, Ari. Nu știu la ce film te uiți, însă râsul tău faimos este astăzi mai contagios decât de obicei.

Sunt atât de fericit încât aș dori să prelungesc acest moment pentru eternitate. Mă bucur că am un râs contagios; nu mă consider un comic, însă îmi place să fiu vesel. Din păcate, nu reușesc să mă amuz pe cât aș dori. Mishaël mi-a explicat că prenumele meu, Ari, are menirea de a îmi aminti că trebuie să râd cât mai mult. Râsul are o mare putere de vindecare; ar trebui să mă bucur mai des. Filmul acesta e o bună ocazie, aș face bine să continui să îl urmăresc.

Iată-ne la aeroportul din Vancouver. Mamou, mătușa Carina și copii săi, Paul și Paula, ne așteaptă. Nu prea știm pe cine să îmbrățișăm mai întâi; toată lumea râde în amestecul de brațe care se întind. Rămân mai în urmă pentru a putea observa scena pe care doresc să o gravez în memorie pentru totdeauna.

Cefericire! Întotdeauna înima mi-a bătut puternic, acompaniată de căldură și fericire, la vederea lui Mamou. E încă frumoasă în ciuda noilor riduri care i-au apărut pe chip. Mătușa Carina, la fel de elegantă ca de obicei, s-a asigurat că gemenii sunt și ei frumos îmbrăcați. Paula nu s-a schimbat prea mult de la ultima mea vizită cu tata, acum doi ani, în schimb, Paul s-a mai înălțat. Eu însuși sunt înalt, însă mă depășește binișor, chiar dacă e mai mic decât mine cu nouă luni. Silueta lui suplă îl face să arate mai înalt și feminin. De abia aștept să aflu dacă și ceilalți sunt la curent cu faptul că este homosexual. Eu mi-am dat seama de asta înaintea lui. Am impresia că se teme să mărturisească, știind ce părere are mama sa despre homosexuali.

În momentul în care aceste gânduri îmi trec prin minte, mătușa Carina se apropie de unchiul meu și de Julio. Ezită, nu știe cum să se poarte.

- Bună, unchiule Gary, spune ea în cele din urmă.

Se pregătește să îi întindă mâna, însă Gary se apropie de ea și o sărută pe obraz. Devine rigidă pentru un moment. Însă îl lasă să o sărute. După aceea, adresându-se lui Julio, spune:

- Trebuie să fiți faimosul Julio de care mi-a vorbit mama. Mi-a spus de multe ori cât de fericit este unchiul Gary de când sunteți